

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/68/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2223010262
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2223010262.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o sťažnosti prokurátorky Okresnej prokuratúry Dunajská Streda proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 4T/23/2023-356 zo dňa 13.12.2024, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22.07.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť okresného prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 4T/23/2023-356 zo dňa 13.12.2024 okresný súd postupom podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom C. XXX/X, C., stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak,

že

dňa 25.10.2021 v čase okolo 19:30 hod v obci E. F. XXX, okres Dunajská Streda v predsieni bytu, v ktorom býval v spoločnej domácnosti s družkou poškodenou G. H., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX, okres Dunajská Streda ju fyzicky napadol takým spôsobom, že po predchádzajúcej slovnej hádke ju obidvoma rukami chytil za ramená a veľkou silou ju odsotil od seba na vzdialenosť troch metrov, následkom čoho poškodená po strate rovnováhy celou váhou chrbtom narazila o hranatú časť zárubne kúpeľňových dverí a spadla na zem, následkom čoho poškodená G. H. utrpela zranenie ťažkého charakteru, a to zlomeninu hornej krycej platničky štvrtého driekového stavca L4A1 s adekvátnou dobou liečenia do 42 dní, pričom jej obmedzenie v obvyklom spôsobe života spočívalo v nutnosti dodržiavať kľudový režim, telesne sa šetriť, užívať analgetiká proti bolesti a injekcie na riedenie krvi a v nutnosti nosiť korzet, počas celej doby liečenia, ktorý ju obmedzoval vo voľnom pohybe a mal ju chrániť pred prudkými pohybmi, ktorými by si mohla ublížiť,

postúpil Okresnému úradu Dunajská Streda na prejednanie priestupku.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 356-360.

Proti tomuto uzneseniu bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásila sťažnosť prokurátorka Okresnej prokuratúry Dunajská Streda, ktorú písomne odôvodnila na č.l. 364.

Prokurátorka sa nestotožnila so záverom okresného súdu o tom, že z vykonaného dokazovania nebolo možné ustáliť, že obžalovaný mohol v priamom či nepriamom úmysle chcieť poškodenej spôsobiť

poškodenie zdravia a zároveň vedieť a byť s tým uzrozmeneý. Obžalovaný spôsobil poškodenú zranenie platničky, ktorú mala poškodená operovanú už v roku 2018. Pokiaľ ide o závery znalca, ktorý konštatoval, že sotením o zárubňu nemohlo dôjsť k zraneniu platničky, zranenie poškodenú nebolo spôsobené obžalovaným, podľa prokurátorky však za pád nesie vinu obžalovaný, keďže z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že poškodenú sotil práve obžalovaný po vzájomnej hádke. Obžalovaný tiež vedel o jej problémoch s chrbticou. Konanie obžalovaného možno vyhodnotiť minimálne ako nepriamy úmysel, keďže vedel, že svojim konaním môže spôsobiť poškodenie zdravia u poškodenú. V prejednávanej veci bolo potrebné prihliadať aj na okolnosti, za ktorých došlo ku skutku, keď obžalovaný konal v hneve, poškodená ho nevedela utíšiť, cítila z neho strach. V žiadnom prípade sa nemohlo jednať o neobanlivostné konanie. Výsledkom konania obžalovaného bolo poškodenie zdravia poškodenú, ktorá bola obmedzená v obvyklom spôsobe života. Znalecký posudok a výpoveď znalca má rovnakú váhu ako akýkoľvek iný dôkaz a bolo potrebné ho hodnotiť v kontexte všetkých dôkazov, pričom súd jeho závermi nie je viazaný. Ťažkosti, ktoré poškodená pociťovala pri skutku boli v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného. Ak mal súd za to, že konanie obžalovaného je priestupkom, mal adekvátne tomuto záveru prispôbiť skutkovú vetu, alternatívne sa zamyslieť nad tým, či konanie nie je možné považovať za konanie bezprostredne smerujúce k dokonaniu trestného činu. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu navrhla, aby odvolací súd sťažnosti vyhovel, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa k sťažnosti prokurátorky vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu. V plnej miere sa stotožnil s napadnutým uznesením, okresný súd správne vyhodnotil dôkaznú situáciu a vec správne právne posúdil. Priebeh skutkového deja, ktorý opísala prokurátorka v sťažnosti vyplýva výlučne z výpovede poškodenú, pričom táto výpoveď je jediným dôkazom, ktorý opisuje skutkom takýmto spôsobom. Pokiaľ ide o spochybňovanie záverov znalca, obžalovaný má za to, že v prípade znaleckého posudku ide o odborné posúdenie veci znalcom, a teda jeho závery nemožno spochybňovať. Okresná prokurátorka odôvodnila sťažnosť rôznymi hypotézami, ktoré však nie sú v súlade s vykonaným dokazovaním a nie sú verifikovateľné. Pri sťažnosti sa prokurátorka držala len výpovede poškodenú, pričom úplne ignorovala relevantné závery znalca, ktorý jasne príčinnú súvislosť medzi konaním obžalovaného a zraneniami poškodenú vylúčil. Znalec na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že sotením o zárubňu nemohlo vzniknúť poškodenú poškodenie platničky. Je veľmi ťažké zistiť čo je staré zranenie a čo nové. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu obžalobou. Obžalovaný odmieta, že by mal úmysel spôsobiť poškodenú akúkoľvek ujmu na zdraví. Jediným dôkazom o vine obžalovaného bola výpoveď poškodenú, ktorá však bola vyvrátená ďalšími dôkazmi. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd sťažnosť okresnej prokurátorky zamietol ako nedôvodnú.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22.07.2025 na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podala prokurátorka sťažnosť a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne a sťažnosť prokurátorky je potrebné zamietnuť. V danom prípade boli splnené podmienky pre postúpenie veci podľa § 280 ods. 2 Trestného poriadku.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil tak s výrokovou časťou napadnutého uznesenia okresného súdu ako aj s jeho odôvodnením. Stotožnil sa s právnym názorom okresného súdu o tom, že v konaní vyvstali jednak pochybnosti o príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a následkom v podobe ujmy na zdraví poškodenú, a jednak nebol preukázaný priamy či nepriamy úmysel obžalovaného privodiť poškodenú ujmu na zdraví.

Preskúmaním vykonaného dokazovania, v kontexte odvolacích námietok okresnej prokurátorky, a tiež argumentácie obžalovaného prezentovanej vo vyjadrení k sťažnosti prokurátorky, nebolo možné dospieť k inému záveru, než k akému dospel okresný súd.

Podľa § 17 Trestného zákona pre trestnosť činu spáchaného fyzickou osobou treba úmyselné zavinenie, ak tento zákon výslovne neustanovuje, že stačí zavinenie z neobanlivosti.

Ustanovenie § 17 Trestného zákona upravuje princíp zodpovednosti za zavinenie. Zavinenie je predpokladom naplnenia každej skutkovej podstaty trestného činu zo strany fyzickej osoby, a teda pri akomkoľvek trestnom čine spáchanom fyzickou osobou predstavuje zavinenie obligatórny

znak skutkovej podstaty trestného činu, pričom bez existencie zavinenia, či už úmyselného, alebo nedbanlivostného nemožno skutok fyzickej osoby posudzovať ako trestný čin.

Zavinenie možno definovať ako "vnútorný psychický vzťah páchateľa k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu chránenému Trestným zákonom, vyvolanému spôsobom uvedeným v Trestnom zákone". Zavinenie pozostáva z vedomostnej a vôľovej zložky. Vedomostná zložka zavinenia je prítomná v tom prípade, ak si páchateľ uvedomuje, že konaním predpokladaným skutkovou podstatou trestného činu, môže ohroziť alebo porušiť záujem chránený skutkovou podstatou trestného činu. Vôľovú zložku zavinenia možno definovať ako vnútorný postoj potenciálneho páchateľa k ohrozeniu alebo porušeniu zákonom chráneného záujmu v dôsledku svojho konania. Vôľová zložka môže mať podobu chcenia alebo uzrozenia. Od prítomnosti vedomostnej zložky, prítomnosti a obsahu vôľovej zložky je závislá existencia konkrétnej formy zavinenia.

Subjektívna stránka trestného činu predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 3/2011).

Skutková podstata trestného činu ublíženia na zdraví v zmysle § 156 Trestného zákona je postavená na úmyselnom zavinení páchateľa. Pre kvalifikáciu skutku ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je teda podstatný predovšetkým spôsob vykonania útoku, jeho intenzita ako i ďalšie okolnosti, za ktorých k nemu došlo, nakoľko na podklade týchto zistení je možné urobiť záver o úmysle (hoci aj eventuálnom) páchateľa spôsobiť následok v podobe ťažkej ujmy na zdraví.

Z hľadiska úmyslu spôsobiť ujmu na zdraví pritom postačuje zistenie, že páchateľ vedel, že svojím konaním môže takýto ťažký následok spôsobiť a bol s tým uzrozený (ide o takzvaný eventuálny úmysel). Z dôkazného hľadiska možno takéto uzrozenie odvodzovať napr. z povahy použitej zbrane, zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity, no najmä z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany páchateľa predchádzali, okolností, za ktorých sa skutok stal a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo. (judikát R 16/1964)

Záver o zavinení páchateľa musí byť preukázaný výsledkami dokazovania. Z vykonaného dokazovania musí logicky vyplynúť zistenie, či v prejednávanej veci je/nie je prítomné zavinenie v zmysle trestnoprávnom a v akej forme, čo je síce záver právny, ale aj právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Skutočnosti psychického života významné pre právny záver o tom, či tu je/nie je zavinenie a v akej forme, sú predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňajúce znaky trestného činu. (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tdo/22/2013, 6Tdo/49/2015, R 60/1972)

V zmysle ustálenej súdnej praxe pritom platí, že motív páchateľa a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchateľa, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah).

Vo svetle sprítomnených záverov neobstojí argumentácia prokurátorky o tom, že úmyselné zavinenie bolo preukázané, nakoľko obžalovaný mal vedieť, aké následky môže svojim konaním poškodenej spôsobiť, keďže poznal jej zdravotný stav, vedel, že v minulosti bola operovaná kvôli platničkám.

Tak ako už krajský súd uviedol vyššie, zavinenie treba skúmať rovnako ako iný znak trestného činu, a samozrejme, pri vyvodení záveru je nutné prihliadať na všetky okolnosti, za ktorých ku skutku došlo. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že soteniu poškodenej obžalovaným predchádzala hádka a vzájomný, najmenej jednu hodinu trvajúci konflikt medzi poškodenou a obžalovaným. Obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu, uviedol (hoci táto skutočnosť nebola objektivizovaná lekárskou správou), že alkohol pred skutkom požila aj sama poškodená, spoločne popíjali víno. Obaja sa zhodli na tom, že v spoločnej domácnosti došlo k hádke, výmene názorov, obžalovaný bol hlučný, poškodená sa ho snažila spacifikovať (utíšiť) tak, že sa mu snažila samovoľne a z vlastnej iniciatívy zakryť ústa. Práve tento počin poškodenej u obžalovaného vyvolal reakciu, keď poškodenú od seba odsotil, tá následne spadla na hranu zárubne. Z uvedeného možno vyvodit' jedine to, že v prejednávanej veci išlo

o situačný konflikt, výmenu názorov, pričom obžalovaný sám uviedol, že netušil, čo sa v uvedený deň po príchode z práce poškodenej udeje. Ani jeden zo svedkov neuviedol žiadnu skutočnosť, a ani z iného dôkazu nevyplývalo, že by sa obžalovaný vopred chystal poškodenej ublížiť, mal v úmysle jej spôsobiť ujmu na zdraví, mal dôvod zaútočiť na poškodenú, mstiť sa jej, či jej čokoľvek iné oplácať. Odsotenie poškodenej obžalovaným prišlo ako reakcia na to, keď sa poškodená snažila obžalovanému zakryť ústa, a obžalovaný sa voči tomuto počinu bránil. Skutočnosť, že obžalovaný poškodenú odsotí tak, že táto stratí rovnováhu, spadne na roh zárubne, pričom si poraní už predtým citlivé miesto možno v tomto prípade označiť za skutočnú náhodosť.

Pri vedomej nedbanlivosti páchatel' vie, že môže spôsobiť následok predpokladaný skutkovou podstatou trestného činu. Nechce ho však spôsobiť a ani s jeho spôsobením nie je uzročený a naopak, spolieha sa, že ho nespôsobí, no bez toho, aby na takéto spoliehanie sa existovali primerané dôvody. Vedomá nedbanlivosť vždy vyžaduje, aby okolnosti, na ktoré sa páchatel' spoliehal, mali povahu reálnych okolností, ktoré podľa mienky subjektu boli prekážkou spôsobilou zabrániť ohrozeniu alebo porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom aj keď objektívne na to dostačujúce neboli. Podľa právnej teórie a praxe je páchatel' povinný zachovávať určitú mieru opatrnosti. Táto sa určuje na základe súhrnu objektívnych a subjektívnych kritérií. Pokiaľ potenciálny páchatel' dodrží takto určenú mieru opatrnosti a napriek tomu nastane následok predpokladaný skutkovou podstatou trestného činu, je nutné konštatovať, že sa na základe primeraných dôvodov spoliehal, že nespôsobí porušenie alebo ohrozenie Trestným zákonom chráneného záujmu. Skutok je potom páchatel'om nezavinенý.

Záver o tom, že obžalovaný mal vedieť čo môže poškodenej spôsobiť nemožno z dokazovania vyvodzovať. Primárne obžalovaný nemohol vedieť, že k takejto situácii dôjde, nemohol vedieť a predvídať, že poškodená sa bude snažiť priložiť mu ruku k ústam, aby ho utíšila, on ju odsotí tak, že poškodená stratí rovnováhu a dopadne spôsobom, akým dopadla. Obžalovaný nepoužil žiaden predmet, nepôsobil na poškodenú spôsobom, ktorý by jeho útok urobil dôraznejším či intenzívnejším, ani počas hádky na poškodenú nezaútočil, neurobil tak ani po tom, ako poškodená spadla, nevyhrážal sa jej útokom, nezamýšľal jej ublížiť, nesnažil sa o to ani po skutku. V predmetnej veci možno skutočne obžalovanému pričítať výlučne vedomú nedbanlivosť vo vzťahu k následku, v žiadnom prípade však úmysel či už priamy alebo nepriamy. Práve pre absenciu úmyslu, ktorý pri žalovanom skutku musí pokrývať každý znak, nebolo možné kvalifikovať skutok ako trestný čin.

Ďalej krajský súd súhlasí aj s tým, že vykonaným dokazovaním vznikli významné pochybnosti o tom, či následok ktorý nastal v podobe ujmy na zdraví bol spôsobený výlučne konaním obžalovaného a následným pádom poškodenej. Krajský súd sa pokiaľ ide o ujmu na zdraví musel spoľahnúť na závery znalca ako odborníka, ktorý konštatoval, že v danom prípade je ťažko posúdiť, či zranenia poškodenej boli následkom predchádzajúcej operácie a ťažkostí alebo ako následok pádu. Poranenie bolo kvalifikované ako ľahké zranenie, aj kvôli tomu, že nedošlo k poškodeniu stavca, ale len doštičky, ktorá je bezvýznamná. Podľa znalca zranenie nebolo spôsobené konaním poškodeného, a ak by aj poškodená spadla, nebolo zrejmé, že išlo o výlučnú reakciu na odsotenie poškodeného, alebo kombináciu napr. požitia alkoholu a straty rovnováhy. Znalec tiež uviedol, že zdraví jedinec pri takomto páde nemôže v žiadnom prípade utrpieť zranenie tohto charakteru, čo značí, že k zraneniu zrejme došlo práve kvôli tomu, že poškodená mala na dotknutom mieste už bez pádu zranenie z minulosti. Poškodená mala už pre úrazom ťažké degeneratívne poškodenie platničky L4, rtg zmeny po úraze mohli byť prítomné už predtým, a teda pred pádom v inkriminovaný deň.

Pokiaľ ide o tvrdenie prokurátorky o tom, že súd sa môže od záverov znalca aj odkloniť, v tomto smere nemožno súhlasiť. Záver znalca je pre súd určujúci, nakoľko je to práve osoba znalca, ktorá disponuje odbornosťou, ktorou súd nedisponuje. Súd ako laik nemôže účelovo vyňať závery znalca a neprihliadať na ne o to viac, že v tomto prípade boli a aj museli byť zranenia poškodenej objektivizované, či ich nahradit' svojimi laickými závermi a tým dotvárať dokazovanie.

Je pravdou, že záver, či v konkrétnom prípade došlo k ublíženiu na zdraví je záverom právnym, ktorý je príslušný podať súd a nie znalec. Pri právnom posudzovaní konania páchatel'a, ktorým útočil proti zdraviu človeka, sa nemôže vychádzať len z toho, aká ujma na zdraví poškodeného bola takýmto útokom spôsobená, ale je treba prihliadnuť i k okolnostiam, za ktorých sa útok stal, akým predmetom bolo útok vedený a aké nebezpečie pre napadnutého z útoku hrozilo. Súd však v tomto prípade záver o ujme na zdraví vyvodil sám, avšak bezpodmienečne k tomu mohol dôjsť len na základe znaleckého dokazovania.

Ujma na zdraví sporná nebola, bola objektivizovaná a verifikovaná nielen znaleckým posudkom č. 187/2021 znalca Prof. MUDr. Petra Labaša, ale aj jednotlivými lekáorskými správami. Podstatné pre otázku či došlo k naplneniu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty bola okrem iného aj otázka príčinnej súvislosti, ktorá bola znaleckým dokazovaním prinajmenšom spochybnená, ak nie vylúčená.

Naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu predpokladá tiež existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom. Každé konanie, ktoré je príčinou následku potrebného na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, však nezakladá trestnú zodpovednosť. Na založenie trestnej zodpovednosti musí existovať príčinná súvislosť medzi konaním a následkom pokrytá formou zavinenia požadovanou konkrétnou skutkovou podstatou trestného činu. S týmto úzko súvisí otázka naplnenia znakov subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, z ktorej vychádza zavinenie. V trestnom práve platí zásada, že bez zavinenia niet trestného činu.

Absencia ktoréhokoľvek zo zákonných znakov skutkovej podstaty toho - ktorého trestného činu pritom tvorí objektívnu prekážku ako v možnosti konanie páchatel'a právne kvalifikovať ako trestný čin.

Spravodlivé meritórne rozhodnutie súdu, ktoré má komplexné (obojsmerné) dokazovanie orgánov činných v trestnom konaní v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku umožniť, je v prípade dôkaznej núdze rozhodnutie podľa zásady dôkazného bremena, teda pri pochybnostiach v prospech obžalovaného, čo znamená v neprospech obžaloby. Spravodlivé je, aby každý, kto spáchal trestný čin, bol za jeho spáchanie odsúdený a primerane potrestaný, ale len vtedy, resp. v tom rozsahu, v ktorom mu je vina dokázaná v konaní pred súdom. V tomto konaní rozhoduje súd ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nesie prokurátor (ako žalujúca strana). Ak má prokurátor niesť zodpovednosť za dokázanie viny obžalovaného v konaní pred súdom a ak má súd v tomto konaní vystupovať ako nestranný orgán, nemožno požadovať, aby súd vo vzťahu k prípravnému konaniu plnil úlohu „prieskumného vyšetrovateľa", ktorá v zásade patrí prokurátorovi. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke pod číslom 118/2014)

Nie je úlohou súdu na hlavnom pojednávaní napomáhať dokazovaniu tvoriacemu podklad pre uznanie viny, a to vo vzťahu k pochybnostiam o ktoromkoľvek kvalifikačnom momente či naplnení všetkých zákonných znakov žalovaného trestného činu. Tým zároveň odvolací súd odpovedá na námietku, ktorou sa prokurátorka domáhala zamyslenia sa nad prípadnou inou skutkovou podstatou, ktorú mohol a podľa jej argumentácie mal okresný súd uplatniť v prvostupňovom konaní. Nad úvahou o inej právnej kvalifikácii sa nebolo relevantné zamýšľať ani v rámci sťažnostného konania, keďže dôvod pre postúpenie veci na prejednanie priestupku nebola len absencia priameho či nepriameho úmyslu, ale aj významné pochybnosti o príčinnej súvislosti medzi konaním obžalovaného a následkom v podobe ujmy na zdraví poškodenej.

Z vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd sťažnosť prokurátorky v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyselne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.